

Schriftlezing: Matteüs 11:20-30

Tekst: Matteüs 11:25-30

Ps. 98:1,2

Ps. 131:1,2,3

Gez. 110:1,2,3,4,5

Gez. 106:1,2,3,4

Ps. 145:1,3,4

Gehouden te: Baflo, 13-02-11 (14.30 u.)

Gemeente van onze Heer Jezus Christus, broeders en zusters, jong en oud,

1. Verbondenheid

Het avondmaal is een maaltijd van verbondenheid. Nu scheidt samen eten altijd al een verbinding tussen mensen rond de tafel. Samen eten bindt samen. Bij het avondmaal krijgt dat een extra accent vanwege de bijzondere inhoud van die maaltijd van de Heer.

We vieren aan het avondmaal allereerst en allermeest de verbondenheid met onze Heer in de hemel, Jezus Christus. We zijn door de Heilige Geest tastbaar aan hem verbonden in het brood dat gebroken en gegeten wordt en in de wijn die uitgeschonken en gedronken wordt.

Daarnaast is het avondmaal ook een maaltijd van verbondenheid aan elkaar als leden van het ene lichaam van Christus. Je viert het avondmaal samen met je broeders en zusters, samen met anderen die geloven in Jezus Christus, de Zoon van God. Je viert het avondmaal wel persoonlijk, maar niet alleen voor jezelf in jouw relatie met de Heer.

Het teken van het kruis is hier weer heel sprekend. Verticaal de verbondenheid met Christus in de hemel. Horizontaal de verbondenheid met de andere leden van het lichaam van Christus, je broeders en zusters mede avondmaalvierders. Samen aan de ene tafel van de Heer.

Verbondenheid dus in brede en diepe zin.

Leven in verbondenheid. Dat is het thema van het gemeenteproject, dat binnenkort weer van start gaat en waaraan u zeker nog mee kunt doen.

'Leven in verbondenheid'. Dat is ook de titel van het boekje dat we in het project willen bespreken. Ik heb ter voorbereiding van deze preek het begin van het boekje gelezen. Mij viel daarbij op de nadrukkelijke insteek van het je concentreren op Jezus Christus, *"op zijn Persoon en werk, als het meest centrale in Gods openbaring en onze geloofsbeleving."*¹

Dat wordt ook tot uitdrukking gebracht in de ondertitel van het boekje: 'De kracht van het kennen van Christus'. En dat kennen is dan *"met Jezus Christus omgaan in een vertrouwelijke en vriendschappelijke relatie. Het gaat om een verbondenheid met Christus die levensveranderend is en waardoor je hele persoonlijkheid gevormd wordt."*²

¹ Jos Douma, *Leven in verbondenheid De Kracht van het kennen van Christus*, Kampen 2006, p. 18.

² idem

Vanmiddag wil ik in de preek dit thema 'Leven in verbondenheid' alvast inleiden. En insteken op de concentratie op onze Heer Jezus Christus. Ik koos het slot van Matteüs 25 als tekst.

U hebt ongetwijfeld gezien, dat het woord verbondenheid hier niet voorkomt. Maar de werkelijkheid van 'verbondenheid' wel, naar mijn idee. Namelijk de unieke verbondenheid van de Vader en de Zoon, een mysterie dat Jezus in eigen persoon onthult.

En daarnaast in het tweede deel van de tekst – vers 28 tot 30 – de uitnodiging of de oproep van Jezus tot verbondenheid met hem: "*Kom naar mij...*" Alleen bij mij vind je rust. Ik geef je die. In de verbondenheid met de Zoon van God. Zo alleen.

Laten we naar deze woorden van onze Heer Jezus Christus gaan kijken en luisteren, om hem beter te leren kennen.

2. Jezus' psalm

Wanneer heft een gelovig mens een loflied aan? Wanneer ga je God loven en prijzen met je hart? Of een nieuw lied maken tot eer van de Heer?

Wanneer je diep onder de indruk bent van Gods daden. Onder de indruk van God zelf en zijn grootheid en zijn liefde.

"Een psalm.

Zing voor de HEER een nieuw lied:

wonderen heeft hij verricht.

Zijn rechterhand heeft overwonnen,

zijn heilige arm heeft redding gebracht." (Ps. 98:1,2)

Zo gaat dat bij psalmdichters als David en Asaf. Een lofprijzing is altijd een reactie op Gods grote daden.

Dat is bij de Heer Jezus dus ook zo in ons bijbelgedeelte. Hij reageert op wat er rondom hem gebeurt. Jezus ziet veel van Gods grote daden en van Vaders welbehagen in dat alles. En hij reageert daar uitbundig op, juichend zelfs.

Matteüs vertelt dat in zijn verhaal over Jezus. Het gebeurde in een bepaalde tijd.

"In die tijd zei Jezus ook: Ik loof u, Vader, Heer van hemel en aarde, ..."

Dat is in de tijd, dat de Heer Jezus begint steden als Chorazin, Betsaida en Kafarnaüm te verwijten, dat ze zich niet bekeerd hebben. Terwijl Hij in die steden de meeste krachten gedaan heeft. Vele genezingen hebben juist daar in die stadjes van Galilea plaatsgevonden. Maar de mensen geloven niet in hem. Daarom kondigt Jezus hun het oordeel van God aan.

Het is, iets verder terug lezend, ook de tijd waarin Jezus in gesprek is over de positie van Johannes de Doper. En hoe die hem heeft aangekondigd. Hij, Jezus, meer dan een profeet, namelijk de gezonden gezalfde van God.

Het is, om niet meer te noemen, ook de tijd waarin leerlingen van de Meester wel tot geloof in hem beginnen te komen. Er zijn er die hem volgen en gehoorzamen en erkennen als Heer.

Op die werkelijkheid van het ongeloof van Galilese steden en het geloof van zijn leerlingen reageert Jezus naar zijn Vader toe. Met een lofprijzing.

"Ik loof U, Vader, Heer van hemel en van aarde, ..."

Het begint te klinken en het zet in als een psalm. Qua tekst en qua toon. Jezus is vertrouwd met de psalmen. Hij zegt: 'Eer aan U, Vader. U bent de Heer van de hemel en de aarde.'

Lucas zet het in zijn evangelieverhaal nog veel uitbundiger neer:

"Op dat moment begon hij vervuld van de heilige Geest te juichen en zei: 'Ik loof u, Vader, Heer van hemel en aarde, ...'"(Luc. 10:21)

Jezus spreekt zijn Vader heel direct aan, als een kind, als de Zoon. "Vader", zegt Hij. Meer niet. Zo doet een kind dat. Hier begint de Zoon op aarde een lofpsalm te zingen voor zijn Vader, vervuld van de Heilige Geest.

Vader is dat waard, want Gods werk heeft wereldwijde betekenis. Het raakt de hemel en de aarde. Wat er gebeurt in die stadjes op het Galilese platteland, dat staat in het kader van Gods regering over hemel en aarde. Dat belijdt Jezus. In dat kader weet hij te werken. Zo is hij gezonden tot redding van mensen en tot redding van de wereld.

Het is alsof Jezus ook gaandeweg steeds meer onder de indruk raakt van het redtingsplan van zijn Vader. Diens beleid brengt hem tot vreugdevolle lof. Hij kent dat beleid en Vaders welbehagen vanuit de hemel. Hij heeft het als mens en Middelaar ook geleerd uit de Schriften. Hij kent het, omdat hij zijn Vader kent. Het brengt hem nu tot lof en aanbidding van zijn Vader.

"Ik loof u, Vader, Heer van hemel en aarde, omdat u deze dingen voor wijzen en verstandigen verborgen hebt gehouden, maar ze aan eenvoudige mensen hebt onthuld."

Welke dingen zijn dat dan, die Jezus' Vader voor geleerden en denkers verborgen hield, maar aan eenvoudige mensen – kleine kinderen, zegt Jezus - heeft bekend gemaakt?

Niets anders dan het zenden van Gods Zoon naar de aarde als de Zoon van de mens met het evangelie van het Koninkrijk van God. God zendt zijn Zoon om redding te brengen aan mensen, die gebonden zaten in de schaduw van de dood.

Dat is zichtbaar in de vele tekenen en acties van redding door de Heer Jezus. Dat is de wijsheid van God die behoudt.

God zendt zijn Zoon. En in zijn Zoon komt God zelf naar de mensen toe als Redder. Dat is het grote mysterie, dat God nu bekend maakt en onthult. Zomaar aan gewone mensen in Israël op het Galilese platteland.

Niet in de centra van cultuur en wetenschap, als Rome of Athene of het China van Confucius. Maar aan mensen, die in dat opzicht niet meetellen. Die voor het gevoel van de geleerden en de wetenschap wonen in achterafplaatsjes in het Joodse land. Dat land telde in die wereld ook niet mee.

Maar Jezus prijst zijn Vader, dat Hij dat mysterie voor wijzen en verstandigen verborgen gehouden heeft. De grote denkers van deze wereld hebben dat niet kunnen uitdenken. Zover reikte hun denkvermogen niet. Want God legde er een stop op. Hoe zouden mensen zo'n plan van God ooit kunnen bedenken.

"Heerlijk, Vader," zegt Jezus, "dat U dat mysterie niet aan de denkers doorgaf om uit te dokteren. Maar dat U het bekend maakt aan gewone mensen, op straat in Israël. Halleluja!"

Gods wijsheid in eigen persoon, zomaar tussen het gewone volk, dat niet mee telt in de wereld van wetenschap. Jezus trekt met de mensen op. Is hij niet Immanuël, God met ons? Op kinderen en grote mensen komt hij toelopen: Gods wijsheid, Gods Zoon in levenden lijve.

Dat is nou Gods welbehagen. Gods goedwillendheid naar mensen toe. Jezus prijst zijn Vader daarvoor. En hij zet nog eens een dikke streep onder dat onthulde mysterie van God.

"Ja, Vader, zo hebt u het gewild."

Jezus bevestigt zijn lof aan de Vader. "Ja, o Vader, (Ik loof U), dat (omdat) op die manier welwillendheid gestalte kreeg voor uw aangezicht."³

Jezus prijst Gods welbehagen. "Zo goed, Vader, meent U het met de mensen en met de wereld, dat U Mij zond als Middelaar en Redder. Niet uitgedacht door geleerden, maar geopenbaard aan kinderen en eenvoudige mensen."

Die welwillendheid van God heeft gestalte gekregen in de persoon van Jezus Christus. Hij is Gods ongedachte geschenk voor alle mensen, die hem in geloof aan nemen.

Jezus zelf is daar weer van onder de indruk, als Hij ziet wat er rondom hem gebeurt. Hij reageert in het publiek. Hij zingt een psalm, een loflied.

Ongelooflijk. Zo nabij is God in Christus. Het heil is voor mensen, die in Hem geloven. God heeft in mensen welbehagen. Jezus zegt het nu zelf. Wanneer hoorden we dat eerder ook al weer roepen?

3. Verbondenheid van Vader en Zoon

Psalmen en lofzangen hebben vaak ook een onderwijzende kant. In het boek van de Psalmen vinden we verschillende leerdichten. Psalm 78, Psalm 105, Psalm 106 zijn voorbeelden daarvan.

God de HEER wordt geloofd en geprezen om zijn grote werken. Maar tegelijk wordt het volk van God aangespoord en soms vermaand om op Gods wegen te gaan en op God te vertrouwen. Lofzegging en onderlinge lering en vermaning liggen heel dicht bij elkaar, in elkaars verlengde.

De apostel Paulus schrijft aan de gemeente te Kolosse:

"Laat Christus' woorden in al hun rijkdom in u wonen; onderricht en vermaan elkaar in alle wijsheid, zing met heel uw hart psalmen en hymnen voor God en liederen die de Geest u vol genade ingeeft." (Kol. 3:16).

Aan de gemeente in Efeze schrijft hij iets dergelijks.

Ook hier dus onderlinge lering en vermaning en psalmen, lofzangen en geestelijke liederen in één adem. En in alle rijkdom en overvloed.

De Heer Jezus laat in onze tekst zijn beginnende lofpsalm naadloos overgaan in een wat meer lerend gedeelte. Hij prijst God, zijn Vader, en wijst gelijk zijn hoorders op de enige weg naar het kennen van de Vader, de vertrouwelijke omgang met Hem.

³ Jakob van Bruggen, *Matteüs Het evangelie voor Israël*, Kampen 1990, p. 205.

Die weg is Hijzelf.

In vers 27 spreekt onze Meester niet meer rechtstreeks zijn Vader aan. Hij richt zich nu tot de mensen om hem heen. Maar zijn spreken boet daarmee niet aan kracht in. Integendeel.

Jezus zegt:

"Alles is mij toevertrouwd door mijn Vader, en niemand dan de Vader weet wie de Zoon is, en wie de Vader is, dat weet alleen de Zoon, en iedereen aan wie de Zoon het wil openbaren."

'Mijn Vader heeft mij alle dingen toevertrouwd,' zegt Jezus. Hij bezit de kennis over het grote mysterie van God, dat nu geopenbaard is. Jezus heeft het ter beschikking gekregen om het te onthullen. Om de mensen het evangelie van het Koninkrijk te verkondigen en de boodschap van de redding te brengen.

Maar dat niet alleen. De Vader, die de Gebieder is van de hemel en de aarde, heeft dat allemaal in handen gegeven van zijn Zoon. Hij beschikt krachtens Gods volmacht over de schepping. Dat bewijst Jezus ook.

Kijk maar naar de wonderen die Hij doet. Zieken worden genezen, boze geesten uitgedreven; zelfs doden worden opgewekt. En aan armen wordt het evangelie verkondigd. Men kan het waarnemen. In Israël is men er getuige van.

Hier zegt Jezus al, wat Hij na zijn opstanding herhaalt aan het adres van zijn leerlingen. En weer is het in Galilea.

"Mij is alle macht gegeven in de hemel en op de aarde." (Mat. 28:18).

Dan, na de overwinning op de dood, nog eens te meer.

Die beschikkingsbevoegdheid van Jezus over alle dingen berust op de eenheid van de Vader en de Zoon. Zij kennen elkaar, zoals geen mens God ooit kan kennen. De Vader kent de Zoon en de Zoon de Vader in eeuwige liefde en eeuwige gemeenschap. De Vader en de Zoon zijn geen buitenstaanders voor elkaar. Maar volstrekt één in liefde en goddelijkheid. Ze kennen elkaar van binnen uit.

Dat is het mysterie van de goddelijke verbondenheid van de Vader en de Zoon. Een verbondenheid is het ook in eenheid met de Heilige Geest. God de HEER is de God van verbondenheid. Drie-enige verbondenheid, zegt het eerste hoofdstuk van 'Leven in verbondenheid'.

Hier onthult Jezus dat. Of iets daarvan. Want wij mensen kunnen dat nooit volledig vatten. Niemand deelt uit zichzelf in die goddelijke verbondenheid.

In onze tekst spreekt de Zoon zelf. Hij houdt de kring van het kennen van God de Vader niet gesloten. Het is zijn taak en zijn hartstocht om de Vader bekend te maken. Dat wil Hij. Dat kan ook alleen Hij maar. Omdat Hij één is met de Vader. Hij wijst alleen de weg naar de Vader.

Niemand kan de Vader kennen buiten de Zoon om. Dat is absoluut onmogelijk. Hoe geleerd je misschien mag zijn in de ogen van mensen. Voor wijzen en verstandigen heeft God het verborgen gehouden. Maar de Zoon maakt de Vader bekend. In hem zien wij God de Vader in zijn gezicht en in zijn hart.

Wie gelooft in de Zoon van God leert de Vader kennen naar waarheid, in zijn liefde, in zijn goedwillendheid naar mensen toe. Je moet Jezus dus niet voorbij lopen, zoals velen in Israël deden. Chorazin, Betsaida en Kafarnaüm krijgen dat verwijt te horen

van de Meester.

Maar Jezus spreekt zijn lofzegging, die veelzeggend is voor de mensen. Hij wil hen de weg naar de Vader wijzen. Jezus' psalm wordt zo een leerdicht en een appèl om te geloven in Hem. Christus kennen, om God te kennen. Verbondenheid dus. Dat verandert je leven.

4. Uitnodiging tot verbondenheid

Jezus' woorden getuigen van de grote macht en de verhevenheid van de Zoon van God en van zijn Vader. Op hun eenheid kan niemand inbreken. Het is een onverbreekelijke verbondenheid. Vol van majesteit is onze God en Heer. Ver verheven boven de mensen, boven alle schepselen.

Maar toch houdt de Zoon van God zich niet op een afstand van de mensen. Hij verbindt zich aan hen. Hij is Immanuël, God met ons. Geen naam drukt de verbondenheid van God met zijn volk meer uit dan deze: Immanuël.

Hij is: God in het vlees verschenen. Hij heeft zijn tent onder de mensen opgeslagen. Hij liep in de steden en op het platteland van Galilea en Judea. Hij houdt ook de mensen niet op een afstand. Integendeel. Hij nodigt allen bij zich, om in de rust te komen bij zijn Vader.

"Kom naar mij, jullie die vermoeid zijn en onder lasten gebukt gaan, dan zal ik jullie rust geven."

Een uitnodiging tot verbondenheid, kun je deze woorden noemen.

Dit is wel een van de meest nodigende en bemoedigende woorden van de Heer Jezus, die we kennen. En we houden ze troostend voor aan mensen, die in de put zitten en die de last van het leven voelen drukken. "Ga maar naar Jezus," zeggen we dan. "Hij neemt je lasten weg en geeft je rust."

Het is mogelijk dat de optimisten onder ons en zij, die lekker in hun vel zitten, zich door deze woorden niet aangesproken voelen. Je voelt je misschien helemaal niet vermoeid en belast. En je meent buiten schot te blijven. Ten onrechte.

Want wie nodigt Jezus bij zich? Wie belooft hij de sabbatsrust bij zijn Vader? Niet een beperkte groep vermoeide mensen. Maar hij spreekt alle mensen aan. Want vanuit zijn standpunt gezien zijn alle mensen zwoegers. Mensen die hard moeten werken, die de gebrokenheid van de wereld voelen. Die onder last van Gods vloek over de wereld neergedrukt worden.

Voor God liggen alle mensen krom te krabben op de gevloekte aarde. Denk aan wat God tegen Adam zei:

*"Vervloekt is de akker om wat jij hebt gedaan,
zwoegen zul je om ervan te eten,
je hele leven lang.*

.....

*Zweten zul je voor je brood,
totdat je terugkeert tot de aarde, waaruit je bent genomen:
stof ben je, tot stof keer je terug." (Gen. 3:17,19).*

Voor God en voor Jezus zijn alle mensen gekromde tobbers, met een zware last op de nek. De mensen komen er niet meer uit, met al hun geleerdheid en denkkraft.

De werkelijkheid van de wereld blijft zeer weerbarstig.

Hen allemaal nodigt Jezus uit om naar hem te komen, al die vermoeide mensen. Hij belooft ze de rust. "Ik zal u rust geven." Hij alleen geeft die. Rust en vrijheid zonder Christus bestaan niet. Buiten de Zoon van God zijn ze niet te vinden. Vrede op aarde brengt alleen Hij.

'Kom naar Mij,' nodigt Jezus. 'En neem mijn juk op je.' Dat is een andere omschrijving van diezelfde werkelijkheid. 'Maak je dienstbaar aan mij als je Heer. Buig voor Mij.'

Want Ik ben gekomen om mij onder de last van Gods vloek te buigen en u ervan te bevrijden. Jezus is gekomen om mee te buigen onder de last van de wet van God en de last van de straf en van de dood, die wij verdiend hadden. Hij bevrijdt ons daarvan. Hij stelt ons in de ruimte. De ruimte van de rust bij de Vader. Hij geeft rust voor onze zielen, zegt Hij zelf. 'Je vindt het nu al bij Mij. Het enige wat je daarvoor moet doen is: Kom naar mij. Neem mijn juk op je. Het juk van het geloof in mij. Dat is een goed juk en een lichte last.'

Aan dat juk vertil je je niet. Het schaaft het vel niet van je schouders en het breekt nog veel minder je nek. Mijn juk is zacht en mijn last is licht. Want, zegt Jezus, Ik ben zachtmoedig en nederig van hart.

Onze Heer is mild en genadig. Zoals onze God zeer welwillend is jegens mensen. Dat is zijn welbehagen.

Jezus nodigt ons uit om op adem te komen bij hem. Om de rust te vinden bij zijn Vader. De lasten van het leven benauwen niet meer. Want er is bij Hem vergeving van zonden door zijn bloed. Hij maakt vrede tussen God en mensen, tussen Vader en u en mij.

Bij deze Heer mag je opleven, in verbondenheid met hem. Mag je leven en straks rust vinden in eeuwigheid. Sabbatsrust bij Jezus' Vader.

Amen.